

Rozjímanie na štvrtok 22. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na štvrtok 22.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: nevhodná
prosba; Peter dôveruje
Ježišovým slovám; dotýkať sa
veľkosti a slabosti.

PETER prichádza na breh po celej
noci plnej námahy a únavy, pretože
nič nechtyl. Podľa Lukášovho opisu
tejto scény si ľahko predstavíme
Petra a Ondreja, Jakuba a Jána, ako
vyčerpaní, unavení a nahnevaní
čistia svoje siete. Je to jedna z tých
chvíľ, keď sa im v mysli vynárajú

obavy z budúcnosti, tlačia sa všetky starosti a k únave a zlej nálade sa pridáva beznádej. Možno dokonca začali vyčítať Bohu, ktorý im v ich práci nepomohol. Ich rodiny boli od týchto úlovkov závislé, ale ako ich mohli uživiť, keď sa im po dlhej noci rybolovu nepodarilo nič uloviť? Boh, ktorý sa vždy staral o svoj ľud, nemohol by z času na čas *obrútiť svoju tvár* a pozrieť sa na Galilejské jazero?

Práve v tej chvíli sa po ich boku zjavuje Ježiš s prosbou, ktorá je na prvý pohľad všetko, len nie na mieste. Keďže zástup je tam značný a On nemá na brehu miesto, potrebuje miesto, ktoré by slúžilo ako kazateľnica. Nastupuje teda do loďky a žiada Petra, „aby trocha odrazil od brehu“ (Lk 5, 3), lebo chce prehovoriť k zástupu. Rybári boli pravdepodobne prekvapení. Okrem ich únavy po bezsennej noci ich

znepokojil aj nevhodný zásah
Majstra.

Niekedy sa Pán takto zjavuje v našich životoch s prosbami, ktoré sa zdajú nanajvýš nevhodné: niekto, kto potrebuje pomocnú ruku vo chvíli veľkého stresu; svetlo, ktorému celkom nerozumieme v modlitbe alebo v duchovnom sprevádzaní; udalosť alebo výrok iného človeka, ktorý nám prevracia dušu... Dalo by sa povedať, že sú to okolnosti, v ktorých sa s nami Kristus istým spôsobom *hrá*. Chce, aby sme sa naučili relativizovať svoje drobné zlyhania alebo svoje uhly pohľadu, aby sme mu umožnili prevziať kormidlo našej lode. V tom človeku, ktorý je v núdzi, v tom náznaku, ktorému nerozumieme, alebo v tej nečakanej udalosti nám Ježiš chce niečo povedať. „Pane, aký si vždy veľký! Dojíma ma však, ako sa k nám chceš priblížiť a ideš s nami, aby si nás zastihol v každodennom zhone.

Daj nám, Pane, úprimného ducha a čistý pohľad, jasnú myseľ, nech sme schopní zbadáť ťa vždy, keď k nám prichádzaš bez akejkoľvek vonkajšej známky tvojej slávy“[1].

PETER už pozná Ježiša. Počúval ho v synagóge a prijal ho vo svojom dome, kde uzdravil jeho svokru. Okrem toho videl uzdravenie všetkých chorých z Kafarnauma, ktorí k nemu prišli po západe slnka (porov. Lk 4, 38-44). Peter, ktorý vie, kto je, a možno viac z vďačnosti za uzdravenie svojej svokry ako z túžby počúvať kázeň, počúva Pána: nasadá do člna a pomaly ho ťahá od brehu. Môžeme predpokladať, že Peter kvôli únave sotva dokázal venovať pozornosť tomu, čo Kristus hovoril. Len čo sa reč skončila, možno si myslel, že sa konečne môže vrátiť domov, ale stretol sa s ďalšou

nevítanou požiadavkou Majstra: „Zatiahni na hĺbinu a spustite siete na lov!“ (Lk 5, 4). Peter sa vtedy pokúsil o rozumný argument: „Celú noc sme sa namáhali, a nič sme nechytli“ (Lk 5, 5). A mohol dodať: „Ak sme nič nechytli v noci, tým menej niečo chytíme za bieleho dňa“. Na druhej strane, vedený Ježišovým pohľadom a spomienkou na zázraky, ktoré ho videl robiť, odpovedal niečo celkom iné: „Ale na tvoje slovo spustím siete“ (Lk 5, 5).

Budúca hlava Cirkvi videla Ježišovo slovo v praxi a dôveruje mu. To, čo Pán žiada, nedáva veľký zmysel, ale Peter sa nenechá viesť iba ľudskou logikou; dôveruje Kristovmu slovu. A Kristovo slovo na seba nenechá dlho čakať: „Len čo to urobili, chytli také množstvo rýb, až sa im siete trhali“ (Lk 5, 6). Toto bude v Petrovom živote stálicou: urobí, čo je v jeho silách, a o ostatné sa postará Majster. „Nebol to správny čas na

rybolov, lebo bol deň, ale Peter dôveruje Ježišovi. Nespolieha sa na stratégie rybárov, ktoré dobre poznal, ale spolieha sa na Ježišovu novosť. Na ten úžas, ktorý ho pohol urobiť to, čo mu Ježiš povedal. Je to rovnaké aj pre nás: ak prijmem Pána do svojej loďky, môžeme sa vydať na hĺbinu. S Ježišom sa plavíme po mori života bez strachu, bez toho, aby sme podľahli sklamaniam, keď nič nechytíme, a bez toho, aby sme podľahli tomu, že *už nemáme čo robiť*. (...) Prijmime teda pozvanie: zažeňme pesimizmus a nedôveru a vyplávajme na more s Ježišom. Aj naša malá prázdna loďka bude svedkom zázračného úlovku“[2].

SCÉNA zázračného rybolovu ukazuje, že keď dôverujeme Ježišovu slovu, tak On dokáže prekročiť naše vlastné

predstavy. „Takto koná s každým z nás: žiada nás, aby sme ho vzali na loďku svojho života, aby sme s ním vyplávali na nové more, ktoré sa ukazuje ako plné prekvapení. Jeho pozvanie vyplávať na otvorené more ľudskosti našej doby, byť svedkami dobra a milosrdenstva, dáva nový zmysel našej existencii, ktorej často hrozí, že sa obráti sama do seba“[3].

Tieto zázraky, ktoré v nás Boh môže konať, sú zlučiteľné s poznaním našej vlastnej slabosti. Keď Peter videl hojnosť rýb, vrhol sa Ježišovi k nohám a povedal: „Pane, odíď od mňa, lebo som človek hriešny“ (Lk 5, 8). Podobnú skúsenosť mal aj svätý Josemaría. Pri jednej príležitosti poznamenal: „Uisťujem vás, že hoci som sa vo svojom živote stretol s toľkými zázrakmi Božej milosti, účinkujúcej prostredníctvom ľudských rúk, chce sa mi čím ďalej, tým viac volať: *Pane, neodchádzaj*

odo mňa, lebo bez teba nemôžem urobiť nič dobrého“[4].

Dotýkať sa vlastnej krehkosti môže kontrastovať so všetkým, k čomu nás Boh pozýva. Táto skutočnosť, ktorá nás zďaleka neodrádza, nás podnecuje k tomu, aby sme sa nechceli odlúčiť od toho, ktorý naplňa náš život veľkosťou. „Neľakaj sa, keď pocítiš príťaž úbohého tela a ľudských vášní: bolo by hlúpe a naivne detské, keby si sa len teraz dozvedel, že *to* existuje. Tvoja bieda nie je prekážkou, ale podnetom, aby si sa užšie spojil s Bohom, aby si ho vytrvalo hľadal, pretože On nás očisťuje“[5]. Kristus neodmieta Petra, keď mu vyznáva svoj hriech, ale práve naopak: volá ho k spoločnému životu s ním. „Neboj sa, odteraz budeš loviť už ľudí“ (Lk 5, 10). A dôverujúc Ježišovým slovám, ako to urobila naša Matka svojim *fiat*, „pritiahli lode k brehu, opustili všetko a išli za ním“ (Lk 5, 11).

---

[1] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 313.

[2] František, *Anjel Pána*, 6-II-2022.

[3] František, *Anjel Pána*, 10-II-2019.

[4] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 23.

[5] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 134.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/stvrток-22-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/stvrток-22-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (01.04.2026)